

quibus judicandæ sunt. Nihilominus tamen, interdum etiam liber absolute dictus significat præscientiam electorum, ut evidenter constat ex verbis Danielis duodecimo: *In illo tempore salvabitur populus tuus omnis, qui scriptus fuerit in libro.* Si enim ibi liber in illa generalitate acciperetur, non esset verum dicere salvandos iri omnes, qui in illo libro fuerint descripti: sæpius vero illa metaphorica vox accommodatur solis prædestinatis, per adjunctionem aliquam, ut ad Philip. 4: *Quorum nomina sunt in libro vitæ,* quam ponit Paulus, ut specialem prærogativam illorum Sanctorum, de quibus loquebatur: nulla autem esset, si omnes etiam reprobi in illo libro scripti essent. Et idem est sensus aliorum locorum, in quibus eadem particula additur.

10. Unde obiter colligo, illam particulam, *vitæ*, non significare (ut ita dicam) chartam, vel materiam, in qua scriptio illius libri facta est, sed objectum, seu terminum scriptionis talis libri, ita ut non dicatur liber vitæ, quia in ipsa vita per essentiam scriptus sit. Hic enim sensus est violentus, magisque quadrare potest ad illa verba Lucæ 10: *Gaudete, quia nomina vestra scripta sunt in caelis.* Nam caelorum nomine significari videtur ipsa essentia Dei, quæ est cælum per essentiam, seu nominando contentum a continente, vel locatum a loco et designando chartam illius scriptionis. At cum dicitur liber vitæ, non hoc significatur, sed objectum, id est, quinam in libro illo describantur, scilicet qui vitam et salutem consequuntur. Quia si liber vitæ denominaretur ex eo, quod in Deo est, qui est ipsa vita, etiam reprobi essent scripti in libro vitæ. Augustinus autem 20, de Civit., cap. 14: *Legit liber vitæ, uniuscujusque,* et ita vitam illam esse putat, quam hic gerimus, id est, opera hujus vitæ. At particula illa *Uniuscujusque*, non est in textu, et ideo non cogit, nec etiam sustineri potest. Tum quia illo modo etiam reprobi essent scripti *in libro vitæ uniuscujusque*, contra illud, *Non ingredientur in eam* (id est, Jerusalem cælestem) *qui non sunt scripti in libro vitæ,* Apocalyp. 20 et 21, tum etiam quia mox docebimus alios esse libros conscientiarum, seu operum hujus vitæ a libro vitæ immortalis et æternæ: ergo liber vitæ a termino nominatur, qui est liber prædestinatorum ad æternam vitam.

11. Cum vero additur *in libro vitæ agni*, fortasse aliquis existimet fieri, ad coarctandum sermonem ad solos homines prædestinatos, nam specialiter hominum vita Agno attri-

buitur, quia per agnum illam consecuturi sunt. Sed ego existimo etiam angelos salvos et prædestinatos esse per Christum, et ideo etiam illorum nomina scripta esse in libro vitæ Agni. Etcerte sermo Joannis, in toto illo cap. 21, Apoc. et de tota Civitate cælesti Jerusalem, quæ ex angelis et hominibus constat, et illam vocat sponsam agni et de illa concludit, non pertinere ad illam nisi qui scripti sunt in libro vitæ agni: ergo in singularem gloriam Christi illa secunda adjectio additur, quoniam omnis vita, totaque beatorum gloria illius est peculiari titulo, quia per merita illius comparatur.

12. At vero nunquam inveniemus in Scriptura, aut nomen libri absolute positum pro præscientia reproborum specialiter sumi, aut cum aliquo peculiari addito poni ad specialem librum mortis, vel malorum significandum. Et hoc solum significare voluit D. Thomas cum dixit non dari librum mortuorum. Et ad hoc est satis congrua ejus ratio, quia non solent scribi in libro peculiari illi, qui excluduntur a militia, sed illi tantum, qui admittuntur. Cum vero replicatur etiam solere describi in libro, qui puniuntur, certe nec id videtur admodum consuetum. Quod si inter homines interdum sit, ideo est, quia indigent illa memoria ad aliquid providendum in futurum, vel utendum illa Scriptura tanquam exemplari ad puniendos similes. Quæ ratio in Deo cessat et ita etiam cessat fundamentum illius metaphoræ, quoad hanc partem. Accedit præterea, quod juxta phrasim Scripturæ, electos suos dicitur Deus peculiariter nosse: *Novi Dominus, qui sunt ejus*, 2, ad Tim. 2, quo etiam spectat illud Psal. 4: *Novit Dominus viam justorum:* et illud ad Rom. 11: *Non repulit Deus plebem suam, quam præscivit.* At reprobos potius ignorare dicitur et nescire, juxta illud, *Nescio vos.* Unde de reprobis dicitur, Ps. 68. *Cum justis non scribantur.* Nam electos novit Deus scientia approbationis, eosque tanquam sibi peculiariter dilectos, in proprio et singulari libro describit, ut illorum etiam peculiarem curam se habere ostendat. Reprobi autem, licet non possint non esse in scientia Dei, propter infinitatem ejus, non tamen illis tribuitur peculiaris liber, quia eorum scientia est scientia reprobationis: Unde potius deleri dicuntur de libro. Denique hac ratione nomina electorum scripta dicuntur *esse in caelis*, Lucæ 10. At reproborum potius inde dicuntur deleta, et scripta *in terra*, Jerem. 17. Unde Hieronymus supra, librum illorum vocat terrenum, et illum ponit in manu accusatoris potius quam Dei.

13. *Objectio.* — *Responsio.* — Solum in illo loco Apocal. 20, liber, imo et libri in plurali, videntur tribui solis reprobis, qui *mortuorum* nomine videntur ibi significari: nam dicitur: *Et libri aperti sunt, et alius liber apertus est, qui est vitæ:* ergo liber vitæ est distinctus a libris aliis: ergo in illis libris non sunt descripti electi, alias includerent in se librum vitæ, ergo illi libri solum reprobos continent: datur ergo in Scriptura non solum liber, sed etiam libri proprii et speciales reproborum. Respondeo, imprimis falsum esse ibi nomine mortuorum intelligi reprobos, non enim de spiritualiter, sed de corporaliter mortuis et resuscitatis, sive ad vitam, sive ad pœnam, sermo ibi est, ut constat ex illis verbis: *Vidi mortuos magnos, et pusillos stantes apud thronum Dei:* et infra. *Et judicati sunt mortui ex his, quæ scripta sunt in libris,* etc. Non enim solum reprobi, sed etiam prædestinati judicandi sunt. Item inferius subditur: *Et dedit mare mortuos, qui in eo erant, et mors, et infernus dederunt mortuos suos.* Quibus verbis resurrectio corporum mortuorum describitur, ut per se notum est, et late exponit Augustinus, 20, de Civit., cap. 14 et 15, et expositores in eum locum. Igitur et libri illi, per quos mortui judicantur, tam ad prædestinatos, quam ad reprobos pertinent: nam omnes judicantur secundum opera ipsorum.

14. *Alia responsio.* — At vero hoc non obstante, concedendum est *libros* illos distinctos esse aliquo modo a *libro* qui *vitæ* esse dicitur: quomodo autem, et ipsi plures sint et a libro vitæ distinguantur, ita declaro. Nam alius est liber personarum, alius actionum vel operum: liber vitæ est personarum, in quo scribuntur electi et prædestinati, quatenus tales sunt: ideoque per antonomasiam dicitur hic, vel absolute *liber*, vel *liber Dei*, aut *cælestis*, vel *vitæ*. In quo libro possumus intelligere, describi electos prius quam in alio describantur eorum merita, quia ex vi solius gratuitæ electionis ad gloriam, et gratiam congruam descripti manent in præscientia Dei in numero salvandorum, unde sicut electio non est ex meritis, ita nec hæc descriptio. Quia vero illa electio non est complenda, nisi per merita, quia gloria in effectu non est danda, nisi propter merita, ideo necessarius est alius liber in quo opera describantur, in quo etiam necesse est demerita scribi, quia ad exactum judicium omnium operum notitia, et comparatio necessaria est. Sic ergo distinguitur liber vitæ a libris per quos fit judicium. Qui etiam possunt unus liber appel-

lari, respiciendo ad unitatem et simplicitatem scientiæ Dei: tamen propter varios respectus in plurali nominantur, quia sunt libri conscientiarum, ut ait Hieronymus, initio Psal. 88. Et licet ipse significet (sicut de Augustino etiam supra retuli) uniuscujusque conscientiam esse librum ejus, atque adeo illos libros non tam esse in Deo quam in mentibus judicandorum: tamen recte intelligere possumus, notitiam quam Deus habet de conscientis singulorum, esse libros per quos judicat: qui plures dicuntur per respectum ad plures conscientias, sicut dicuntur plures ideæ. Alia etiam ratio occurrit, videlicet, ut respectu operum judicandorum duo requirantur libri, quorum alter facta, alter jus contineat: Deus enim in sua æternitate prius secundum rationem jus conscripsit, præmia et pœnas operum taxando, ut scilicet, qui sic peccaverit, sic puniatur, qui aliter peccaverit, tali pœna afficiatur, et cum proportione de meritis et præmiis. Deinde in alio signo singulorum opera, et facta futura in notitia sua præhabuit. Hi ergo duo libri in judicio aperiendi sunt, ut factum ex uno probetur, ex altero jus dicatur. Aliter exponit Gregorius, 24, Moral., cap. 6, alias 9, et aliter Augustinus, 20, de Civit., cap. 14 et 15.

15. *Resolutio totius questionis.* — Relinquitur ergo ex his omnibus, librum vitæ per metaphoram significare æternam notitiam quam Deus habet de omnibus qui vitam æternam consecuturi sunt. Ex quo facile est, quætionem a nobis propositam definire, et librum vitæ cum prædestinatione conferre. Multum enim inter se similia sunt tamque conjuncta, ut non immerito potuerit Augustinus de illis, tanquam de uno et eodem attributo loqui: in rigore tamen recte divus Thomas dixit ratione differre. Utrumque autem non difficile constabit, explicando ea in quibus inter se convenire vel differre videntur. Conveniunt ergo primo, quia personæ omnes quæ in libro vitæ scriptæ sunt, prædestinatæ sunt, et non plures, neque pauciores: et e converso, quotquot sunt prædestinati, sunt in illo libro scripti. Hoc patet ex verbis Danielis 12: *Salvabitur omnis qui inventus fuerit scriptus in libro.* Exclusiva vero additur Apocalyp. 13 et 17, ubi dicuntur adorasse bestiam omnes *quorum non sunt scripta nomina in libro vitæ Agni.* Et clarius, cap. 20: *Qui non est inventus in libro vitæ scriptus, missus est in stagnum ignis.* Et cap. 21, dicitur de cælesti Jerusalem: *Non intrabit in eam, nisi qui scripti sunt in libro vitæ Agni.* Quicumque ergo in libro illo sunt scripti, salvantur: et qui non salvantur, ibi

non sunt scripti: at qui non salvantur, prædestinati non sunt, et omnes qui salvantur prædestinati sunt, ut supra contra Catherinum diximus: ergo quoad hoc convertuntur inter se prædestinatio et liber vitæ: unde ulterius in hoc etiam inter se conveniunt, quod, sicut de prædestinatione diximus, ita etiam liber vitæ est actus æternus immanens DEI ac omnino liber, id est, non necessarius, sed pendens ex arbitrio DEI: unde, vel est ipsa prædestinatio, vel secundum rationem proxime ad illam consequitur.

16. Et quidem, si prædestinatio soli voluntati tribuatur, clara est distinctio rationis. Nam metaphora libri clare significat aliquid ad intellectum pertinens. Nam sicut loqui, ita et scribere munus est intellectus: unde Aristoteles etiam dixit, hominis intellectum esse tanquam tabulam rasam, in qua nihil est depictum, seu scriptum; unde tunc incipit in eo depingi, quando imagines rerum in eo imprimi incipiunt: tunc autem incipit in se scribere, quando incipit nosse. Sic ergo liber Deo attributus in intellectu ejus est, nihilque est aliud, quam catalogus omnium salvandorum in mente, seu notitia DEI conscriptus. Sic ergo, sicut intellectus ratione distinguitur a voluntate, ita liber vitæ a prædestinatione: et sicut præscientia absoluta futurorum prædefinitorum a DEO, consequitur secundum rationem ad voluntatem eligentem, seu præficientem, ita etiam liber ex prædestinatione sequitur: et cum illa necessario conjunctus est. Eo enim ipso, quod Deus hos elegit ad beatitudinem, eosdem in notitia sua conscripsit, tanquam infallibiliter salvandos. Si autem prædestinatio referatur ad intellectum, non apparet tam necessaria, neque tam facilis distinctio. Quia vero D. Thomas, licet prædestinationem in intellectu ponat, nihilominus librum vitæ ratione ab illa distinguit, declarari in hunc modum potest. Quia liber solum dicit quasi speculativam notitiam, seu intuitionem salvandorum: est enim (ut dixi) veluti catalogus quidam talium personarum: prædestinatio autem dicit judicium practicum dictans et dirigens executionem mediorum infallibilium, quæ ad salutem electorum per voluntatem approbata sunt. Et ita etiam liber vitæ perfectus et completus (ut sic dicam) supponit prædestinationem, ut constituentem illi objectum ejus. Ita ergo in rigore prædestinatio et liber vitæ comparantur: licet ob summam conjunctionem interdum tanquam idem censeantur.

17. *Difficultas.* — Una vero superest diffi-

cultas, quia liber vitæ non videtur ita firmus et certus sicut prædestinatio, et ideo non videntur esse tam connexa quantum diximus. Antecedens declaratur, quia ex prædestinatione nullus auferri potest: *Nam, quos ita præscivit ut etiam prædestinaverit, illos infallibiliter magnificabit*, ex ad Roman. 8, et ideo per exaggerationem dicitur Matth. 14: *Ita ut in errorem inducantur, si fieri potest, etiam electi*: sed quia certissime id non fiet additur: *Verumtamen propter electos breviabuntur dies illi*: unde est illud 1, Joan. 2: *Non erant ex nobis, si enim fuissent ex nobis, permansissent utique nobiscum*. At de libro vitæ deleri possunt, qui in eo scripti sunt, ut supponi videtur Exod. 32, Psal. 68 et Apocal. 3.

18. *Satisfit.* — Hoc dubium expeditur facile dicendo, phrasim esse Scripturæ, negationem per modum affirmationis explicare, sicut dicitur Deus odio habere quem non diligit peculiari modo. Ita ergo aiunt Ansbertus et Haymo, Apoc. 3, *deleri de libro vitæ, nihil aliud esse, quam non scribi in illo*. Ita enim videtur exponi in eodem Psalm. 68, cum dicitur: *Deleantur de libro viventium et cum justis non scribantur*. Nam posteriora verba videntur interpretari priora: Igitur verbum *delendi* non in ea proprietate sumitur, qua significat auferre id, quod semel scriptum fuit, sed ut significat negationem scribendi: et ita non differt in hoc a prædestinatione, nam etiam potest dici aliquis a prædestinatione exclusus. Unde in hoc sensu, quod in Apoc. 3, dicitur: *Qui vicerit, sic vestietur vestimentis albis, et non delebo nomen ejus de libro vitæ*: perinde est ac si diceretur: *Consequetur vitam ad quam est prædestinatus*. Estque sententia valde similis illi 2, Pet. 1: *Satagite ut per bona opera certam vestram vocationem et electionem faciatis*.

19. *Alia responsio.* — Aliter D. Augustinus, in Psal. 68, intelligit verbum *delendi* positive (ut sic dicam) seu prout significat deletionem ejus, quod scriptum semel fuit; dicit tamen hoc modo nihil deleri de libro vitæ, quod reipsa in eo scriptum fuerit, sed solum secundum spem, vel opinionem hominum, ita ut deleri dicantur, qui sperabant, vel putabant se esse scriptos in libro vitæ, et postea intelligunt ibi non fuisse scriptos, et ita delentur potius ex libro scripto in mente sua, quam ex notitia Dei. Et in eundem fere modum interpretantur phrasim illam Ambrosii, Apoc. 3, Rupertii, lib. 4 in Exod., cap. 29. Neque est aliena ab alio usu Scripturæ, quæ aliquando de re-

bus loquitur, non prout in se sunt, sed prout sunt in opinione hominum, ut Joann. 5, dicit Christus: *Si ego testimonium perhibeo de me ipso, testimonium meum non est verum*, utique opinione vestra. Atque in hoc sensu nulla etiam est differentia inter prædestinationem et librum vitæ, quia etiam potest quis deleri de prædestinatione, quam falsa fide, opinione aut spe sibi promittebat, sine operibus: unde, cum in Apocalypsi promittit Deus, *qui vicerit, non delebo eum*, perinde est, ac si diceret, non tantum sua spe, vel hominum opinione, sed vere et re ipsa erit scriptus in libro vitæ. Neque per hujusmodi promissionem, aut comminationem significatur, incertitudo aliqua, vel prædestinationis, vel libri vitæ, sed solum significatur, executionem utriusque pendere ex operibus nostris cum gratia Dei factis. Et ita est probabilis hæc expositio, quamvis nimis metaphorice explicet deletionem illam.

Propter quod divus Thomas, dicta quæst. 24, art. 3, dicit dupliciter aliquos scribi in libro vitæ, aut solum quoad vitam gratiæ temporalis, aut etiam quoad vitam gloriæ, seu perpetuæ gratiæ: de his, qui hoc posteriori modo scripti sunt, constat non posse deleri de libro vitæ, de prioribus autem posse: unde consequenter significat, *librum vitæ*, interdum sumi pro libro solius vitæ æternæ, et ita non admittere deletionem: interdum pro libro vitæ gratiæ, vel temporalis, vel abstrahendo a temporali et æterna, et sic admittere deletionem. Non permutationem ipsius libri, sed permutationem conscriptorum in ipso eo modo, quo Deus dicitur nunc nescire, quod antea sciebat, quia res mutantur, id est, nunc nescit esse justum, quem antea sciebat esse justum, quia ille peccando justitiam amisit. Et sic distinguunt aliqui *librum vitæ*, a *libro justorum*, ut ille sit tantum prædestinatorum, hic omnium, qui ali-

quando justus sunt. Unde consequenter dendum est, vel prædestinationem solum conjungi cum libro vitæ simpliciter dicto, id est, vitæ gloriæ et æternæ. Vel certe ipsam prædestinationem etiam esse duplicem, unam simpliciter, quæ habet conjunctum librum vitæ simpliciter: alteram secundum quid, id est, ad gratiam, vel fidem temporalem, et ab hac etiam posse cadere hominem, sicut potest deleri de libro vitæ. Et ita nullum erit inter hæc discrimen, quoad hanc partem, si cum proportionem sumantur. Et hæc expositio est etiam probabilis, et eam sequuntur Anselmus et Lyrandus, Apocal. 3.

21. Solum habet nonnullam difficultatem hæc expositio quoad phrasim, et usum Scripturæ, in qua absolute profertur, eos omnes salvari, qui scripti sunt in libro vitæ: ac proinde videtur, nunquam sumi *librum vitæ*, nisi pro libro vitæ æternæ. Ut ex locis supra citatis, Daniel 12, Apoc. 20 et 21, et ad Philip. 4, constare potest. Quod etiam supponere videntur Augustinus, Ambrosius, Rupertus et alii Sancti citati. At divus Thomas, in dicto, art. 3, extendit descriptionem libri vitæ, ut sic: *Conscriptio ordinatorum in vitam æternam*, quæ latior est, quam conscriptio prædestinatorum, per quam, in art. 1, librum vitæ definierat. Ad hoc autem tacite D. Thomas respondet, librum quidem vitæ solum esse vitæ æternæ, ut art. 1, etiam declarat. Tamen in illo posse aliquem describi, vel simpliciter, id est, secundum prædestinationem, vel secundum quid, id est, secundum ordinationem gratiæ. Quæ doctrina in se quidem vera, est et de possibili non repugnat cum metaphora libri vitæ: tamen de facto, et juxta usum Scripturæ, liber vitæ videtur esse conscriptio prædestinatorum, ut art. 1, in Corp. et ad 1, definierat idem divus Thomas, et sic necessarium erit, alterutram ex duabus primis expositionibus retinere.